

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **žalobkyně: S. A.**, zastoupena JUDr. Janem Gallivodou, advokátem, se sídlem Nerudova 5, Plzeň, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 28. 6. 2004, č. j. 55 Az 928/2003 - 15,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadá včas podanou kasační stížností usnesení Krajského soudu v Brně, blíže označené v záhlaví tohoto rozsudku, kterým byla podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), odmítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 686/VL - 07 - ZA09 - 2003 ze dne 21. 10. 2003. Tímto rozhodnutím žalovaného nebyl stěžovatelce udělen azyl pro nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), přitom bylo zároveň rozhodnuto, že se na stěžovatelku nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu. Krajský soud v odůvodnění usnesení konstatuje, že podání žalobkyně postrádá zcela nejen základní náležitosti žaloby podle § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s., ale zejména základní náležitosti žaloby vymezené § 71 odst. 1 písm. b) až f) s. ř. s. Konkrétně v podání krajský soud postrádá tvrzené důvody nezákonnosti rozhodnutí, upřesnění právní argumentace a uvedení petitu žaloby. Podání též postrádá jakékoli konkrétní

skutkové důvody nezákonnosti. Soud dále konstatoval, že odstraňovat vady podání již není možné s ohledem na lhůtu uvedenou v § 72 odst. 1 s. ř. s. a výzva k odstranění vad žaloby by tak byla úkonem zcela nadbytečným, neboť k případně dodatečně uplatněným argumentům by soud již nemohl přihlížet.

V kasační stížnosti uplatňuje stěžovatelka kasační důvod podávaný z § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a namítá nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí její žaloby, kterou spatřuje v porušení jejích zákonných práv, neboť nebyla soudem poučena o nezbytnosti odstranit nedostatky žaloby. Při tom má soud podle § 36 odst. 1 povinnost poučit účastníky o jejich procesních právech a povinnostech v rozsahu nezbytném pro to, aby v řízení neutrpěli újmu. Tato povinnost je výrazem ústavně zaručeného práva na soudní ochranu zakotveného v čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. V daném případě soud stěžovatelku dokonce poučil o možnosti namítnou podjatost některého ze soudců, ale poučení o nezbytnosti doplnit podání jí neposkytl, přestože dle jejího názoru zbývala do skončení dvouměsíční lhůty více jak polovina, a stěžovatelka tak nemusela utrpět újmu. Stěžovatelka rovněž navrhla, aby jí podané kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření popírá oprávněnost kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu tak i usnesení Krajského soudu v Brně byly vydány v souladu s právními předpisy. K námitkám stěžovatelky se nevyjadřuje a posouzení právních otázek z nich vyplývajících ponechává na Nejvyšším správním soudu.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zejména zjistil, že v podání stěžovatelky, jímž se obrátila na soud a požadovala soudní přezkum rozhodnutí žalovaného, je uvedeno, kdo je podatelem (tj., že je jím stěžovatelka) a jaké správní rozhodnutí je napadáno (tj., že jde o rozhodnutí žalovaného). Ohledně skutkových důvodů stěžovatelka pouze uvedla, že neměla na území Ukrajiny problémy osobního charakteru a že splňuje podmínky dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Toto podání bylo Krajskému soudu v Brně doručeno osobně dne 26. 11. 2003. Dne 28. 6. 2004 vydal Krajský soud v Brně napadené usnesení.

Kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.), stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.) a kasační stížnost je přípustná, neboť stěžovatelka uplatňuje kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud tedy přezkoumal napadené usnesení v rozsahu důvodu uplatněného v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že tato kasační stížnost není důvodná.

Jak již Nejvyšší správní soud konstantně judikoval, v důsledku přísné dispoziční zásady v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Přitom zákon stanoví, že žaloba musí vždy obsahovat alespoň jeden žalobní bod (viz věta druhá ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s.). Pokud žádný žalobní bod neobsahuje, může být tento nedostatek podmínek řízení odstraněn, a to ve lhůtě pro podání žaloby, jak vyplývá z ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. Není však dána zákonná povinnost soudu v těchto případech vždy vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť takto široce pojímaná povinnost soudu by zjevně odporovala zmíněné zásadě

dispoziční a rovněž zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je tento typ řízení koncipován (k tomu srov. rozsudek publikovaný pod č. 113/2004 Sb. NSS).

V daném případě Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelčino podání bezesporu žádný žalobní bod neobsahuje, přičemž ani ona sama nic takového netvrdí. Pokud v kasační stížnosti uvádí, že v době, kdy ji soud poučoval o složení senátu, běžela ještě dvouměsíční lhůta pro podání žaloby a řádné uplatnění žalobních bodů, pak toto její tvrzení je nutno odmítnout. Podle § 32 odst. 1 zákona o azylu lze žalobu proti rozhodnutí žalovaného ve věci azylu podat do patnácti dnů od doručení rozhodnutí. Jelikož po uplynutí zákonem stanovené lhůty, tj. po 5. 12. 2003 (napadené rozhodnutí žalovaného bylo stěžovatelce doručeno 20. 11. 2003), nebylo možné žalobní body účinně doplnit, krajský soud správně konstatoval, že poučení stěžovatelky ve smyslu § 37 odst. 5 s. ř. s. by bylo nadbytečné.

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že se Krajský soud v Brně napadeným usnesením nedopustil nezákonnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., když žalobu stěžovatelky podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl, aniž ji předtím vyzval k odstranění nedostatku podmínky řízení, neboť dospěl k závěru, že po marném uplynutí lhůty k podání žaloby se absentující žalobní body stávají neodstranitelným nedostatkem podmínky řízení.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud nezabýval stěžovatelčiným návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.) a žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. dubna 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu